

Дім вогнів. Книга 3

КУПИТИ

Третій роман із циклу «Слідство П'єтро Джербера»

Кар'єра дитячого психолога П'єтро Джербера поступово руйнується. Як і його особисте життя та моральний стан. Коли зневірений П'єтро вже й не сподівається знайти нових клієнтів, його пацієнткою несподівано стає десятирічна Єва. Дівчинка, що мешкає у великому, зануреному в тишу будинку на пагорбі, має уявного друга, який... почав завдавати їй шкоди.

Знайомство з Євою відчиняє у пам'яті лікаря невидимі двері: історія уявного хлопчика неймовірним чином перегукується з епізодом із дитинства самого Джербера. Зі спогадами про літо, коли серце «того, хто присипляє дітей» на 30 секунд перестало битися...

Арімо

П'єтро Джербер помер першого понеділка липня, близько 10:30 спекотного літнього ранку.

Проте ця подія могла б стати лише епізодом в остаточному кошторисі його життя. З часом вона зменшиться до розмірів швидкоплинного анекдоту, який займе своє місце в пам'яті разом із багатьма іншими.

Неправильно було б називати це спогадом, оскільки П'єтро Джербер дуже мало пам'ятав про ту мить.

Лише деталі, що передували фатальній події.

Бузкова кімната на першому поверсі вілли в Порто-Ерколе. Аромат лаванди. Застелене ліжко. Широко відчинене вікно виходить у сад, мереживні фіранки, мов примари, тріпочуть у блакитному небі. Своєрідне рипіння зношених кросівок по теракотовій плитці, коли П'єтро біжить до балкона, а його переслідує орда однолітків, сповнених рішучості наздогнати його і довести гру до кінця.

Піт стікає з чола на гарячі щоки, коли П'єтро перетинає кімнату. Солоний смак крапель, що потрапляли до рота. Задишка і простодушна усмішка осяює обличчя, коли він на мить обертається, щоб поглянути на тих, хто наступав йому на п'яти. Короткі шкарпетки. Вицвіла футболка з Пікачу. Подряпини на колінах від надто частих падінь на велосипеді. Засмагла шкіра. Присмак розмарину, захований у літньому повітрі.

Безтурботність його одинадцяти років, трьох місяців, шести днів, десяти годин, двадцяти дев'яти хвилин і кількох секунд.

Руки хлопчика простягнуті до кованої балюстради, яка, як П'єтро передбачає, має стримати його біг. Балюстрада, яка має виконати це завдання, щойно наляже на неї усім тілом, несподівано розгойдується, наче зроблена з гуми. І неочікувано, бунтуючи проти нерухомості, у якій вона змушена була перебувати десятиліттями, відривається від стіни старого будинку, розпочинаючи подорож у невідоме, наче відчуваючи, що здатна подолати гравітацію і полетіти. Металеві уламки тягнуть його всією своєю вагою у прірву, а П'єтро все ще тримається за них. Дитяча усмішка зникає

з його обличчя, коли вони разом занурюються в порожнечу. Очі сповнюються жахом, коли бачать стрімке наближення білого садового гравію. Удар від падіння мав би нагадувати громоподібний вибух, але натомість виявляється лише глухим, чітким звуком чогось, що розбивається і передує темряві.

Проте, якщо повернутися назад, то літній день 1997 року розпочався для юного П'єтро якнайкраще.

Кузен Мауріціо приїхав до моря, щоб побути разом з ним, його батьком та Адель, економкою, яка доглядала за ними. П'єтро осиротів у віці двох років, коли померла його мати, і батько більше ніколи не одружувався. Він був єдиною дитиною, тому Мауріціо, якого всі в сім'ї завжди називали Ішіо, вважав майже рідним братом, хоча вони були практично однолітками.

Того року, невдовзі після закінчення школи, дядько з тіткою відправили його на все літо до Порто-Ер-коле. П'єтро був у захваті, відколи почув про це від батька: аж два місяці з Ішіо, з липня по вересень!

Це ж неймовірно! Так чудово буде залучити його до свого товариства.

Літні будиночки біля підніжжя мису, звідки відкривався краєвид на село і море, були давніми свідками того, як ватаги дітей з покоління в покоління змінюють одна одну. Перехід від однієї групи до іншої відбувався приблизно в підлітковому віці, коли інтерес до дитячих розваг зазвичай згасав, і старші воліли проводити час на пляжі, або збиратися на площі, щоб поїсти морозива в барі «Рим», або юрмитись увечері перед «Кінгз» перед тим, як піти на танці у «Стреге».

Ішіо приєднався до невеликої групи ровесників, яким на початку 1990-х років щоканікул належала ця площа. Окрім П'єтро та його кузена, було лише шестеро інших хлопців, які приїздили з різних куточків Тоскани.

Оскільки майже всім їм було одинадцять років, серед них вже народилося меланхолійне передчуття, що літо 1997 року, імовірно, буде одним з останніх, а може, й останнім літом їхнього дитинства. Тому від самого початку вони ніби планували прожити його на повну,

насолоджуючись усіма можливостями свого дитячого статусу, користуючись свободами, яких більше ніколи не матимуть. У вересні вони, як завжди, прощалися одне з одним і поверталися до своїх міст, домовляючись про зустріч у липні наступного року. Проте, повернувшись до Порто-Ерколе, побачили б незнайомців замість своїх старих товаришів по іграх. Дружба, безумовно, витримала б випробування часом, але лише думка про певні колишні забави викликала б у них сором.

Однак тепер вони все ще могли дуріти скільки завгодно.

У їхньому гурті була Дебора із Сієни, єдина дівчинка, хоча діти ніколи не замислювалися про стать. Аж до наступного літа, коли квітуча Дебора змусить їх почуватися незручно, викликаючи у них невимовні бажання.

Еttore був родом із Ф'єзоле і мав звичку злітати із крутих схилів на велосипеді, гальмуючи ногами лише останньої миті.

Карлетто найменше з усіх бував у гурті, бо мати змушувала його до тривалих занять навіть під час канікул.

Решту року хлопець жив у Гроссето, носив окуляри і завжди знаходив спосіб щось собі пошкодити.

Джованні з Емполі, якого називали «Джованноне», постійно хотів їсти, носив взуття того ж розміру, що і його шістнадцятирічний брат, і найкраще пірнав «бомбочкою».

Данте був родом із Лукки і мав манію розбирати речі. Він казав, що хоче побачити, які вони зсередини.

Був ще П'єтро Зануссі, якого, оскільки ім'я збігалося з іменем Джербера, завжди називали на ім'я та прізвище. Юнакові було тринадцять, і він був ветераном гурту. Через гормональні зміни вже за рік до того він поступово почав відходити від ватаги і зближуватися зі старшими хлопцями. Улітку 1997 року його місце посів брат, хоча хлопчикові щойно виповнилося п'ять років.

Зенон Зануссі приєднався до гурту не за спадковим правом чи тому, що здавався набагато дорослішим за свій вік, а тому, що так вирішила Дебора, яка вважала його своїм протеже.

Рекомендована література

Дім Голосів

Дім без спогадів. Книга 2

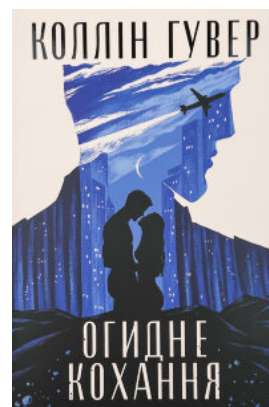
РАЙ.центр

Веріті. Ексклюзив

Панк 57

Огидне кохання

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ